

הרועה החכם / ש. בכר

במדינה אחת נפטר המלך, ובנים לא היו לו.

חיפשו שרי המדינה ימים רבים אחר איש חכם ונבון, שיהיה ראוי לשבת על כס המלוכה. תרו בערים ובכפרים, בעיירות וביערות, עד שמצאו רועה צאן עני בשדה מרוחק. עקבו השרים אחר הליכותיו וראו כי מסור הוא לצאנו ורועה אותן באמונה, וכאשר יושב הוא ומשגיח על כבשיו, אין הוא מתבטל, אלא חושב על מנהגי העולם ורושם את לקחיו בספר עבה, ללמד את בניו אחריו.

5

נועצו השרים ביניהם והחליטו, כי אין מתאים מן הרועה העני למלוך על המדינה. "כשם שנוהג הוא בתבונה את צאנו, כן ינהיג בחוכמה את אזרחי המדינה," אמרו זה לזה.

ערכו השרים טקס מפואר והכתירו את הרועה למלך עליהם ועל הארץ כולה. הנהיג הרועה בתבונה את המדינה, וכולם שמחו על הבחירה. רק דבר אחד הפליא את השרים: יום-יום נוהג היה להיכנס לחדר קטן בעליית הארמון, בו היה שוהה שעה אחת, ולאיש לא היה מניח להיכנס ולראות מה יש בו. את המפתח היה תולה על צווארו ומעולם לא הסירו.

10

ביקשו השרים מן המלך פעם ופעמיים שיגלה להם מה יש בחדר, אך הוא סירב בכל תוקף. לבסוף גברה סקרנותו של אחד השרים, והוא מצא דרך להציץ בנעשֶׂה בחדר. מה גדולה הייתה פליאתו – החדר היה כמעט ריק. לא היו בו לא תמונה, לא שולחן ולא מנורה. היה בו רק שרפרף של עץ, ועל הקיר היו תלויים מקל ותרמיל-רועים ישן, זכר לימים עברו...

15